

1. Polámané sáňky (5.12.)

„Proto smíme říkat s důvěrou: Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?“ (Žid 13,6)

„Vezměte mě s sebou do Betléma,“ prosil Aleš své sourozence Lucku a Slávka. Ti se na sebe bezradně podívali. Jejich bratr totiž nechodí, ale jezdí na vozíčku. „Tvůj vozík nejsou přece sáně, neprojel bys závějemi,“ řekl smutně Slávek, ale při slovu sáně se Lucka tůkla do čela: „A co ty staré sáně ve sklepě?“ „Ty jsou zaprášené a možná i nějak polámané,“ řekla maminka, která je poslouchala z kuchyně. Ale Lucka se Slávkem nakonec vyškemrali klíče od sklepa a za chvíli už tahali sáně zpoza starého harampádí. Lucka při tom zapoměla, že se vlastně ve sklepě bojí. Teď čistila velkým hadrem sáně od prachu a smála se Slávkovi, který se při dobývání sání umazal. „No jo, ale co s tímhle?“ ukázal Slávek na prasklé opěradlo: „Z toho nám Aleš spadne...“ „Co poprosit pana Tomáše? Ten by to uměl spravit...“ „No, to nevím,“ kroutil pochybovačně hlavou Slávek. „Pamatuješ, jak nám odmítl vyrobit kulisy k divadlu, a ještě byl na nás protivný, že ho obtěžujeme? Já na to dost odvahy nemám.“ „Tak to pojďme aspoň zkusit,“ prosila Lucka. Sama se řezbáře Tomáše bála, ale bylo jí líto brášky. „Když nás odmítně, vymyslíme to jinak. Přece Aleše nenecháme doma...“

2. O řezbáři Tomášovi (6.12.)

„Hněváte-li se, nehřešte. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce.“ (Ef 4,26)

Pan Tomáš byl řezbář s vousatou bradou. Právě seděl ve své dílně a vyřezával koníčka z lipového dřeva – dárek pro Ježíška. Bručel, že to seschne, že je to hodně práce, že tohle dřevo není dobré a dláto už je zase tupé. A taky že má hlad... Ale když na něho jeho žena zavolala, aby se šel najíst, zakřičel na ni, že nemá na jídlo čas, protože má moc práce. Řezbář už byl téměř hotov, když mu tupé dláto sjelo a píchlo ho do ruky. „Au!“, vykřikl Tomáš a vzteky mrštil koníkem do kouta, až se mu odlomilo ouško. „Tak a hotovo! Nikam nepůjdu!“ Bouchl dveřmi dílny a šel domů spát. Zalezl do postele, ale v té se jen převaloval, a ne a ne usnout. Za prvé měl vztek – a vztekli lidé těžko usínají, za druhé měl hlad, a když člověku kručí v břiše, to je špatná ukolébavka. A za třetí: oknem do ložnice svítila velká hvězda, zářila i přes závěsy, a to dokonce i tehdy, když se řezbář otočil ke zdi a přes hlavu si přetáhl peřinu. Jak tak ležel, zaslechl dole dětské hlasy. Byly to děti ze sousedství, které jej přišly poprosit, aby jim spravil polámané sáňky. Přes všechno své bručení byl řezbář Tomáš zvědavý, kdo to pod oknem mluví a co chce, a tak vyslechl rozhovor dětí (Lucku a Aleše) s paní řezbářovou. Slyšel, jak se jeho žena omlouvá a jak vysvětluje, že muž má dneska nějakou špatnou náladu, a raději jej nebude budit. Slyšel zklamané hlasy dětí i smutný hlas své ženy. Přesl ho vztek a bylo mu to najednou líto. Uslyšel ještě, jak se dveře zavřely a děti odcházejí s nepořízenou... „Tak to ne – přece nejsem takový mrzout,“ pomyslel si. Vyskočil z postele, otevřel okno a zavolal na děti. Ty se chudinky polekaly a začaly se omlouvat, že prý pana řezbáře probudily. „Ale neprobudily, já stejně nemohl usnout. Počkejte, sejdu dolů a podívám se na to!“ Děti radostně poskočily a paní řezbářova se usmála.

3. O Ferdovi (7.12.)

„Máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše.“ (2 Kor 6,10)

Ferda strašně nerad pracoval. Možná už jste slyšeli přísloví, že bez práce nejsou koláče, ba ani rohlíky či dokonce klobása. A protože Ferda nepracoval, tak kradl a když nebylo co krást a neměl co jíst, tak žebrol. Často pak Ferdu zavírali do vězení. Pro Ferdu to nebylo tak zlé, ve vězení mu aspoň dali najíst a

bylo mu tam teplo. Jenže když jej pustili na svobodu, málokdy si našel práci, a tak zase kradl, šel do vězení a tak to šlo pořád dokola. Ferda neměl ani slušné bydlení. Bydlel ve starém rozpadlém stavení, kde se v zimě nedalo topit, všude byla špína a nepořádek, proháněly se tam myši. A Ferda podle toho taky vypadal: oblečení měl špinavé a pořádně zapáchal. Lidé se jej štítli a kdo mohl, vyhýbal se mu. Toho rána seděl Ferda u zdi pekařství. Tentokrát nežebral, ale lámal si hlavu, jak by se i on mohl vypravit za Ježíškem a hlavně, jak by i on mu mohl něco hezkého přinést. Tady se však Ferda dostal do bludného kruhu. Přece nemůže dárek pro Ježíška ukrást! Peníze žádné nemá, vyrobit nic neumí... Lidé chodili kolem a nevšíмали si ho. Kdyby Ferda neseděl u zdi pekárny, raději by přešli na druhou stranu cesty, aby se s ním nemuseli potkat. Najednou se prudce rozlétly dveře pekárny a pekařka paní Jelínková s koštětem v ruce začala na Ferdu křičet. „No to snad není možné! Špindíro jeden, koukej jít někam jinam, odháníš mi zákazníky. Copak Ti ještě nikdo neřekl, jak páchneš? Hybaj pryč!“ zahrozila pekařka koštětem. „No jo, no jo, však ty taky nejsi bůh-ví jaká ozdoba, babo jedna,“ ulevil si Ferda a přesunul se o kus dál na náměstí a znovu se dal do dumání. Sem tam hodil zlostným okem po dveřích pekárny. Den pomalu ubíhal, když vtom se s cinknutím otevřely dveře pekárny dokořán a Ferda uviděl, jak z pekárny vychází vánočka. „Cože?“, promnul si oči Ferda. „Asi už mám halucinace z hladu.“ Podíval se znovu a vidí, že tam napochoduje vánočka, ale že to pekařka nese největší vánočku, jakou kdy viděl. Tak velkou, že jí zpoza ní trčely jen nohy. Vánočka, tedy pekařka s vánočkou se chvíli potácela, chvíli funěla, ale nakonec se plačtivým hlasem ozvalo: „Pomozte mi... pomozte mi, prosím, někdo, nebo mi ta vánočka spadne.“ Jenže kromě Ferdy jako naschvál nikde nikdo. Ať byl Ferda, jaký chtěl, jedno se mu muselo nechat. Nikdy nikomu neodmítl pomoci, a dokonce ani teď jej nenapadlo, že by mohl být uražený a tvářit se, že neslyší. Spíše trochu rozpačitě pohlédl na svoje špinavé ruce a oblečení... „Já bych Vám, paní Jelínková, i pomohl, jenže strašně smrdím.“ „V pekařství, v komodě, v horním šuplíku je ubrus. Ale honem, neudržíš to dlouho!“ A tak Ferda vběhl do obchodu a čistý ubrus, který tam našel, rozestřel na chodník před pekařku právě včas: s žuchnutím na něj dopadla ta největší vánočka, co kdy Ferda viděl.

4. O největší vánočce (8.12.)

„Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi, jim na odiv; jinak nemáte odměnu u svého Otce v nebesích.“ (Mt 6,1)

„Musím přinést do Betléma největší a nejkrásnější dárek. A pak se s ním postavit úplně dopředu, aby všichni viděli, jak jsem štedrá,“ pomyslela si paní Jelínková. Nebyla lakomá, jen o svých dobrých skutcích vždycky ráda nahlas a dlouho mluvila, až to bylo všem protivné. A tak upekla vánočku. Ale nejen tak ledajakou! Obrovskou, aby byla hodně vidět. Převázala ji velikou pentlí, na kterou napsala: VĚNUJE PANÍ JELÍNKOVÁ. To budou všichni koukat, kolik si dala s dárkem práce! Měla by vánočku do něčeho zabalit...ale do čeho? Nic tak velkého nemá. A hlavně – to by pak ta krásná vánočka nebyla vůbec vidět. Ponese ji jen tak – na rukou! Jenže to nedomyslela. Sotva se s vánočkou protlačila ven z pekařství, došlo jí, že přes vánočku neuvidí a že už po několika krocích je vánočka pro jednoho člověka tak těžká, že vůbec nepřipadá v úvahu, že by ji sama donesla až do Betléma. Ale co teď? Přece nebudu volat o pomoc? Chtěla jsem to zvládnout sama... Ach jo Ufff. Přece mi nepadne na špinavou zem? Tolik práce by přišlo vniveč... „Pomozte mi, prosím, někdo, nebo mi ta vánočka spadne...!“ Paní Jelínková vykoukla přes vánočku. No to snad ne... Ferda? Vždyť je špinavý a páchne na dálku. Už už mu chtěla odseknout, aby se k její vánočce ani nepřibližoval, ale Ferda ji předběhl: „Já bych vám, paní Jelínková, i pomohl, jenže strašně smrdím.“ Vtom ji to napadlo – ubrus! Ubrus bude dost velký k zabalení vánočky. Honem pro něj Ferdu do pekařství poslala. Taktak to stihl, aby jí vánočka neupadla na holou zem. Jenže co teď? Bylo jasné, že sama vánočku do Betléma nedonese. Chvíli se zamyslela a pak polkla hrdost. „Ferdo, pomohl bys mi donést vánočku do Betléma?“ „Vždyť mě vidíte, paní

Jelínková, ušpinil bych ji.“ „Umyješ se a dám ti nějaké čisté oblečení po manželovi. A za pomoc dostaneš pečiva, kolik sníš. Tak co, pomůžeš mi?“ Ferdovi se rozzářily oči: „Rád, moc rád. Takto i já budu mít pro Ježíška dárek.“ „Tak domluveno,“ usmála se paní Jelínková. „A teď se pojď umýt a najíst, vidím ti na očích, že máš hlad jako vlk.“

5. O třech kapesníčkách (12.12.)

„Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“ (1P 4,10)

Švadlenka Anička seděla smutně s hlavou v dlaních. Kde vezme dárek pro Ježíška? V pokojíčku měla starý nábytek po babičce, pár otlučených hrníčků a na zdi plechové hodiny. Nový byl jen šicí stroj, který si koupila na splátky. Anička se z celého toho trápení rozplakala. Slzy se jí koulely po tváři, a tak vstala a šla si pro kapesník. Když vyťahovala zásuvku prádelníku, na něco si vzpomněla a povytáhla zásuvku až úplně do konce. Vzadu za obyčejnými kapesníky ležela plochá krabička převázaná světle modrou stužkou. Byly v ní tři krásné bílé kapesníčky ozdobené krajkami, které jí babička darovala. „Schovej si je, až se budeš vdávat“, řekla jí tehdy babička. Švadlenka chvíli váhala, k čemu by Ježíškovi byly tyhle kapesníčky. Podívala se na modrou stužku a vtom ji to napadlo! Pak už jen cvakaly nůžky, vrčel šicí stroj a ozýval se zpěv. Za chvíli ležela na stole bílá košilka ozdobená krajkami a modrou stužkou. Švadlenka se s ní samou radostí zatočila a rychle se chystala na cestu.

6. O řezníkovi Matějovi a jeho klobáskách (13.12.)

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ (2 Kor 9,7)

Řezník Matěj byl pracovitý, dobře uměl svoje řemeslo, a tak není divu, že se mu i dobře vedlo. Na jeho klobásy se čekaly fronty a k jeho krámku se sjížděli lidé z celého okolí. Když se tedy dozvěděl o Ježíškovi, neměl vůbec problém vymyslet mu dárek. „Pro Ježíška to nejlepší,“ pomyslel si Matěj. „Nejlepší, co mám, jsou klobásy, tak co.“ Vzal největší nůši, co měl, a naplnil ji až po okraj. „Po cestě bude hlad,“ pomyslel si. „A půjde nás tam hodně. Vezmu něco navíc.“ A přihodil do nůše nahoru ještě slušnou hromádku, přikryl ubrouskem a vyrazil. Sotva vyšel z krámku, potkal švadlenku Aničku. Mile se na něj usmála a pozdravila jej. „Taky jdeš do Betléma, Aničko?“ zeptal se jí. „Ano, už se moc těším.“ „A máš s sebou něco k jídlu?“ „Vidíte, na to jsem vůbec nepomyslela,“ zarazila se Anička. „To nevádí,“ usmál se Matěj. „Já jsem pomyslel – sáhni si do mé nůše a vezmi si klobásu, ať se ti dobře šlape. Pro Ježíška jich tam zbude ještě dost.“ Anička však nebyla jediná, koho cestou obdaroval: rozdával hladovým poutníkům, lidem i zvířatům. Jeho klobásy zaháněly hlad a přinášely radost, nůše však byla lehčí a lehčí. Až se stalo, že před betlémskou stáj dorazil s nůší, ve které se v rohu choulila poslední klobáska. Ale hlas kdesi uvnitř mu napovídal, že Ježíškovi to vadit nebude.

7. Lékárnice Eliška (14.12.)

„On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.“ (Mt 8,17)

Eliška se odmalička starala o všechny tvory i tvorečky, kteří potřebovali lékařské ošetření, a sotva trošku povyroستla, tak i o lidi. Brzy se naučila název každé bylinky, kterou bylo možné v okolí najít. Pročítala staré knihy a zkoumala, jak která bylinka působí. Od jara do podzimu ji obyvatele městečka

potkávali na loukách s košíkem, do kterého pořád něco sbírala. Ve své lékárně na náměstí pak míchala bylinky, vyráběla tinktury i drobné tabletky, objednávala vzácné medikamenty z ciziny a v městečku, které nemělo lékaře, jej svým uměním zastupovala. Na cestu do Betléma se hodně dlouho připravovala a moc se na ni těšila. Měla v plánu vyrobit pro Ježíška tinkturu z bylinek, ve které zúročí všechny své dovednosti, a tak zrána, ještě za tmy, když celé městečko ještě spalo, chodila se svým košíkem sbírat potřebné bylinky, a když ji zrovna nikdo nepotřeboval, ve své lékárně v laboratoři potom sušila, míchala, vařila a destilovala, aby výsledná tinktura byla co nejlepší. Celý rok trvala výroba tohoto vzácného léku. Teď už ale konečně stála lahvička připravená na poličce. Eliška si právě zálibně prohlížela, jak se v jejím skle barevně odráží sluneční paprsky, když zpoza dveří uslyšela kňučení a jakési podivné škrábání. „Ťapko, co ty tady děláš?“ podivila se, když otevřela dveře. Za dveřmi kňučel malý psík, který patřil babičce Růžence. To je divné, pomyslela si Eliška. Ťapka takhle nikdy nevyvádí a nikdy se vlastně od domečku babičky Růženy moc nevzdaluje. „Že se babičce něco stalo!“ lekla se Eliška, popadla svou zdravotnickou brašnu a utíkala k babiččině domečku. Babička seděla celá ztrápená na pohovce a na židli měla položenou nohu s hrozivě vypadajícím kolenem – bylo celé oteklé a fialové. „Eliško, to jsem ráda, že jdeš. Vůbec nevím, co se mi to stalo, strašně mě to bolí.“ A jéje, pomyslela si Eliška, to vypadá na nějaký hodně ošklivý zánět. „Chtělo by to doktora!“ řekla nahlas. „Kdo mě ale k němu, Eliško, doveze?“ namítala babička. „Všichni se chystají do Betléma, nemáš něco ve své lékárně, prosím?“ Na to by asi zrovna pomohla ta moje tinktura, napadlo Elišku, ta, co jsem vyráběla jako dárek pro Ježíška. Sáhla do brašny, vytáhla pilulku proti bolesti, požádala babičku, ať chvíli počká, že jí donese něco, co určitě pomůže. Vběhla do lékárny a moc se nerozmýšlela. Z poličky vzala lahvičku se vzácnou tekutinou a vydala se do domečku babičky Růženy.

8. Babička Růženka (15.12.)

„Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40)

Babička Růženka byla docela malinká babička a bydlela v úplně nejmenším domečku na stráni za městečkem. Měla malého pejska Ťapku a malou zahrádku, na které se od jara do podzimu pásala docela velká ovce. Žila s babičkou už dost dlouho. Babička Růženka jí pravidelně stříhala vlnu, a tak ovce vypadala vždycky pěkně upraveně. Z té vlny babička upředla přízi a z ní chystala pro Ježíška dlouhou, teplou šálu. Taková šála je v chladném počasí moc dobrá věc, a tak babička pletla a pletla. A chystala se na cestu. Občas ji sice napadlo, jestli jí nohy na takovou dálku ještě unesou, ale vždycky tyto myšlenky zahnal a pletla dál. Jenomže jak se blížil den odchodu, začalo jí čím dál víc pobolívat jedno koleno, až nakonec jedno ráno, den před odchodem, vůbec nemohla vstát z postele. Koleno bolelo při sebemenším pohybu, nateklo a každou chvíli měnilo barvu. Co teď? Babička Růženka se rozplakala. Všechny své dny směřovala k tomu, že půjde za Ježíškem. Tolik hodin práce se skrývalo v jejím dárku a teď tohle. Koleno bolelo pořád víc a víc. Bude potřebovat pomoc.

„Ťapko,“ zavolala na věrného psiho pomocníka. „Utíkej za Eliškou, potřebuju pomoc.“ Říká se, že pes vycítí, když je jeho pán v úzkých, a Ťapka opravdu běžel jako o závod a u Elišky tak dlouho kňučel a škrábal na dveře, až jej uslyšela a otevřela. Elišce, místní lékárnici, bylo hned jasné, že se něco muselo stát s babičkou Růženkou. Popadla brašnu, ve které měla pilulky na bolest, lahvičky s různými kapkami a tekutinami rozmanitých barev, základní bylinky, několik náplastí a obinadel a běžela k domečku babičky Růženy. Koleno mezitím dostalo barvu zralých švestek a nateklo ještě víc... „A jéje,“ lekla se Eliška. „Chtělo by to doktora.“ „Kdo mě ale k němu, Eliško, doveze? Všichni se teď chystají do Betléma, nemáš prosím něco ve své lékárně?“ Eliška vytáhla maličkou pilulku, chvíli se zamyslela, pak se zatvářila odhodlaně a podala pilulku babičce. „Polkni tohle, mělo by se ti ulevit od bolesti a chvíli

počkej, donesu ti něco, co ti určitě pomůže.“ Bolest už pomalu odcházela, když se Eliška vrátila s lahvičkou plnou jakési tekutiny. Vytáhla z brašny kus plátna a polovinu obsahu lahvičky na něj vylila. Udělala z něj obklad a přiložila babičce na koleno. Celé to obvázála obinadlem. „Tak, do rána by otok měl ustoupit a mělo by se ti ulevit,“ řekla potom. „Zůstanu tady s tebou přes noc, kdybys něco potřebovala.“ „To nemusíš, Eliško, poradím si sama. Měla by ses jít chystat na cestu do Betléma. No jen běž,“ povzbuzovala ji.

„Nenechám tě tady samotnou, a navíc už nemám, co bych Ježíškovi donesla...“

„Jak to?“ podivila se babička. „Vždyť jsi mu přece chystala něco vzácného. Sama jsi říkala, kolik tě to jen stálo úsilí a času přijít na tu recepturu a natrhat potřebné bylinky.“ Babička se podívala na své koleno a zarazila se. „Nechceš mi říct, že mám tu vzácnost na koleně, že ne?“ „Máš,“ usmála se Eliška. „Tak běda, jestli ti to nepomůže,“ na oko babičce pohrozila.

„Tak to teda ne. Běž hezky domu, sbal si věci a ráno, než půjdeš, se tu zastav: zkontroluješ mi koleno a dám ti s sebou dárek, který jsem Ježíškovi připravila já. Ještě musím kousek uplést, ale už to nebude dlouho trvat. Teď když mě koleno přestává bolet, to půjde pěkně od ruky.“ A když se Eliška chtěl dále vzpírat, rychle dodala: „Ty si cestu do Betléma zasloužíš a taky tvé léčitelské schopnosti budou lidé po cestě potřebovat. Já jsem beztak už moc stará. Ještě že mě to koleno rozbolelo už doma, co bych si s tím počala při cestě. A budu moc ráda, když tam vezmeš můj dárek. Tak tam díky němu budu moci být i já. A pak, někdo se tu za vás všechny přece musí modlit, aby vás cestou nepotkalo nic zlého,“ pousmála se babička.

9. Flétnistka Markétka (19.12.)

„Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.“ (Řím 11,29)

Markétka hraje na flétnu. Když ji poslouchají jen rodiče, jde jí to moc dobře. Ale běda, když přijde nějaká návštěva a chtějí, aby ukázala, co umí! Celá se roztřese trémou. Prsty jí zdřevění, a ne a ne je položit na správnou díрку. Z flétny se pak linou podivné tóny. Návštěva se sice obvykle chápavě usmívá a Markétku chválí, ale ta se vždycky rozpláče a je po hraní. Jak je někde víc lidí, nebo někdo cizí, najednou prostě všechno zapomene a vypadá to, že nikdy ani pořádně hrát neuměla. No a teď má jít do Betléma zahrát Ježíškovi... Noční můra! Rodiče jí donutili a po cestě ji povzbuzují, že hraje moc hezky a že dary od Pána Boha má každý člověk rozvíjet, ale co to pomůže? Strach a tréma prostě překonat nejdou. Nebo snad ano?! Dnes mají poutníci za sebou dlouhou cestu, několik se jich sešlo odpočinout si kolem ohně a Markétka trochu poodešla stranou podívat se na hvězdu, která zase jako každý večer zářila tak silně, že ostatní hvězdy se v jejím světle úplně ztrácely. A poprvé za celou tu dobu dostala velkou chuť zahrát na flétnu něco krásného. Jakoby kdesi v dálce nebo v hloubce uslyšela melodii tak krásnou, že se jí srdce radostí rozechvělo. Skryla se za kmen stromu tak, aby ji nikdo neviděl, vytáhla flétnu, ještě trochu zaváhala a pak tu melodii, která jí zněla v srdci a která se jí stala modlitbou – poděkováním za to, že dobrý Bůh zahrnuje lidi dobrými dary, zahrála. A světlo hvězdy jako by zaplavilo celou krajinu a kdo pořádně poslouchal, uslyšel anděly, jak se k Markétčině hře přidali svým zpěvem.

10. O Vítkovi (20.12.)

„Nechápeš, že tě Boží dobrota vede k pokání?“ (Řím 2,4)

„Kde je Betlém? Je to daleko? Kdy už tam konečně půjdeme?“ Vítek má spoustu otázek. Marňě mu tatínek vysvětluje, že už půjdou brzy, že musí počkat, až se všichni přichystají. Vítek je netrpělivý. Nemůže čekat. Nechce jít s ostatními, se zástupy sousedů a v hloučku malých dětí. Když půjde sám, půjde rychleji a všechno uvidí jako první. „Ještě nemáš dárek, Vítku,“ připomněla mu maminka. „Dárek, dárek, zase další zdržení!“ pomyslel si Vítek, ale nahlas řekl: „Půjdu za Slávkem a Luckou, něco společně vymyslíme.“ Vítek maminku obelstil. Vůbec nešel za kamarády, ale řekl si, že do Betléma vyrazí sám. Ta veliká hvězda mu přece ukáže směr. Šel sám po zasněžené cestě a byl už docela daleko, když ucítil, že mu omrzají ruce a také uši. V tom spěchu si doma zapomněl čepici. „Nevadí, zahřeju se rychlou chůzí,“ řekl si a přidal do kroku. Vyšlapal jeden kopec, druhý, jenže v půlce třetího se mu už nohy bořily do sněhu tolik, že sotva našel sílu dělat další kroky. Šel čím dál pomaleji a začala mu být zase zima. Vzpomínal na maminku, na to, jak ji obelhal a do očí se mu draly slzy. „Já jsem to, Pane Bože, udělal celé špatně,“ pomyslel si a z posledních sil zavolal: „Pomoc!“ Spadl do sněhu a pak už bylo kolem jenom bílo. Tou dobou se v domečku za městečkem probudila babička Růženka. Nemohla spát, v koleně ji píchalo. Sepnula tedy ruce a modlila se za všechny, kteří jsou na cestě do Betléma. A pastýř Janek, který zrovna obcházel svoje stádo, uslyšel slabounké volání: „Pomoc!“

11. Pastýř Janek (21.12.)

„Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“ (Kol 3,14)

Pastýř Janek seděl u ohně a ohříval si zkrehlé ruce. Dřevo příjemně praskalo, občas se některá z oveček ozvala slabounkým zabečením, jinak ale bylo kolem ticho. Připravil si teplou houni a chystal se, že si na chvíli zdřímne. Napadlo ho, že by měl před tím, než půjde spát, ještě jednou zkontrolovat stádo, ale hrozně se mu nechtělo. Přece jen však nakonec nad leností zvítězila zodpovědnost, popadl hůl a vydal se na obchůzku. Všiml si, že se několik ovcí oddělilo od stáda a stojí v hloučku až u lesa, a tak se s povzdechem vydal za nimi. Najednou z velké dálky, jakoby z vrcholku hory, uslyšel slabounké volání: „Pomoc!“ Nerozmýšlel se a rozběhl se za hlasem. Prodíral se trním, nohy mu klouzaly po namrzlém kamení, ale nakonec dorazil až k zavátému svahu hory. Světlo velké hvězdy se prodralo korunami stromů a ozářilo postavu malého chlapce ležícího ve sněhu. „Vítku,“ zvolal pastýř. „Co ty tady děláš?“ Chlapec však neodpovídal. Janek si jej naložil na záda a co nejrychleji s ním běžel ke stádu a k ohni. Naštěstí měl rychlé nohy, a tak k ohni dorazil včas. Vítek se pomalu rozehrával a probral se. Později se rozpovídal o tom, co se stalo. „Já jsem to celé zkazil,“ rozplakal se Vítek nakonec. „Všechno se dá napravit, neboj se,“ těšil jej Janek. „Pomůžeš mi zítra sehnat stádo z kopců dolů a pak se za Ježíškem vydáme spolu.“ „Ale vždyť já pro něj ani nic nemám,“ strachoval se Vítek. „Ale jdi ty. Máš to nejvzácnější – svoje srdce, svoji touhu vidět ho a svoji lítost nad tím, co jsi zkazil. Už neplač, trochu se prospíme a ráno spolu vyrazíme.“

12. O oslíku a volkovi (22.12.)

„Zavinula ho do plenek, protože v hostinci pro ně nebylo místo.“ (Lk 2,7)

Hvězda vedla poutníky až za město Betlém, kde mezi skálami stála chudá stáj. Ve stáji bydleli oslík a volk. Přes den oba těžce pracovali na poli a do stáje chodili jen spát. Byla to chatrná stará stáj. Ve zdech byly díry a na zvířátka často foukalo. Když do stáje přišel Josef s Marií, málem se tam všichni nevešli. Jiné místo ale neměli: lidé je odevšad vyhnali, i když Marie čekala každou chvíli děťátko. Oslíkovi a volkovi jich bylo moc líto. Udělali jim ve stáji místo a dali jim jesličky se senem, aby měli pro miminko postýlku. Díry ve zdech utěsnili svými těly a na děťátko opatrně dýchali, aby se v té zimě

jejich dechem zahřálo. I když stáj se zvířaty byla široko daleko tím nejchudším místem, všichni, kdo se malému děťátku přišli poklonit, odnášeli si domů to největší bohatství – srdce plné lásky.